

Dat schreef iemand als reactie op deze foto en het overal uitzaaien van mijn moeder van...

Marthe, Erik en ik wonen vandaag 12 jaar bij elkaar!!!

de koekoeksbloem

bij ons in de tuin

Toen ik in Bunnik woonde, ik was 11 – 18 jaar heeft mijn moeder de koekoeksbloem overal uitgezaaid, ook bij de kerk.

Daarna verhuisde ze met mijn vader en jongste zus naar Den Haag en zaaide ze de **stokroos** overal bij lantaarnpalen, bij de brievenbus, bij bomen in de buurt, in het achterpad langs het hek van de tuin.

Ja, mijn moeder heeft een hele mooie ziel en dat heeft in het gezin niemand gezien en willen zien. Ze werd en wordt door mijn vader helemaal ingeperkt en zit nu op de gesloten afdeling in een rolstoel. We mochten haar uitlachen en hoefden haar niet serieus te nemen van mijn vader. Het was 6 (mijn vader en 5 kinderen) tegen één. Als mijn moeder rauwkost neerzette, at mijn vader dat niet of liet duidelijk merken dat hij dat maar niets vond.

Als dat over roken gaat is dat heel anders, dan wordt je als kind de goede kant opgestuurd. Mijn vader heeft 40 jaar gerookt, mijn moeder kon helemaal niet tegen de lucht van het roken. Dat is normaal. Maar nu werden de goede dingen afgebrand en de niet goede gestimuleerd. Als kind raak je helemaal in de war. En het is een hele weg geweest om weer wat goed is, goed te laten zijn en wat niet goed is, niet. Maar mijn moeder is altijd duidelijk geweest in wat zij wel en niet fijn vond en dat is ondanks alles toch helemaal doorgekomen.

Daar heb ik een enorme houvast aan gehad. Wel pas toen ik 40 jaar was, maar dat maakt niet uit. Achteraf gezien eigenlijk heel mooi, liefde blijft en is altijd sterker. Ik had geen liefde ervaren dacht ik, dat leek zo, maar als ik even dieper keek, had mijn moeder onvoorstelbaar veel gedaan, net zoals met onze woongroep. Wat we doen nu met ons drieën en vooral Marthe en ik is ook onvoorstelbaar veel.

Als ik aan mijn moeder denk weet ik dat ze harde geluiden niet fijn vindt, naaktstrand, vrouwen als lustobject niet fijn vindt. Haar manier van in het leven staan is heel erg door gekomen op een diepere laag. Ze hield van bloemen, de natuur, mensen helpen, had met iedereen contact, vluchtelingen, de koningin, bij wie ze echt is geweest. Ze heeft met een andere vrouw **goudsbloemen** gebracht en onverwacht kwam de koningin zelf even thee drinken met de vrouwen uit de kerk in Den Haag.

Marthe vond deze getekende Jodenster onderweg bij de trambaan 17 mei 2018

Mijn moeder sloot zich aan bij de Joodse gemeente en was bij een homeopaat. Maar in het gezin werd dat allemaal als negatief gezien. Onvoorstelbaar maar zo zijn wij, met mijn vader voorop met haar omgegaan! Ze zegt zelf dat ze daar geen last van heeft gehad, maar natuurlijk doet dat pijn. Ik denk wel eens dat ze daarom in het verzorgingshuis is, waar ze fysiek en geestelijk zo slecht wordt behandeld. dat ze de pijn nu aan het voelen is.

Ik heb 8 jaar gerookt van 19 tot 27 jaar. Om maar door je vader gezien te worden ga je je als meisje, jonge vrouw helemaal op je vader richten, je voelt aan dat dat de enige weg is om contact te krijgen, maar dat is niet normaal, het is geen wederzijds contact. En als je dan uitgeput raakt of koude voeten en handen krijgt, is het 'vrouwen hebben het altijd koud'. Nee, vrouwen geven makkelijk en mannen nemen (te) makkelijk Daar gaat in de relaties tussen mannen en vrouwen heel veel in mis. Vrouwen maken verbinding en mannen gaan daar op in en zien niet dat het niet hun eigen beweging en energie is.

Ik heb de weg naar positiviteit gevonden. Ik heb 12 jaar therapie gehad bij drie haptotherapeuten. Ik zie dat achteraf als mijn vader en mijn twee broers doorworstelen om bij mijn moeder te komen. De 3e haptotherapeut heeft ervoor gezorgd dat ik 4 jaar mijn moeder niet heb gezien. Ik had wel contact met mijn vader. Dat is voor mijn moeder vreselijk geweest, ze heeft in die tijd een hartaanval gehad. Ik denk dat dat hierdoor kwam. Mijn moeder heeft het overleefd, terwijl mijn broer ruim 20 jaar later dat niet overleefde.

De therapeut had gezegd dat ik een heel slechte jeugd gehad had door mijn moeder. Maar dat bleek heel anders te liggen, verborgen, verborgen en nog eens verborgen onder alle patronen, spanningen van de baan van mijn vader, het willen presteren van alle kinderen, de maatschappij enz.

Mijn moeder houdt onvoorwaardelijk van al haar kinderen, mijn vader lachte haar daarom uit, zo van dat is geen kunst. Mijn vader blijkt steeds voorkeuren te hebben, zijn gedrag roept op dat iedereen de meest geliefde van mijn vader wil zijn, zijn liefde moeten winnen. Heel langzaam heb ik me daar uitgewerkt en los van gemaakt. Toen ik het gevaar van de medicijnen die mijn moeder slikt durfde te benoemen, wilde mijn vader uiteindelijk niets meer met mij te maken hebben. Met mijn moeder is dat niet zo. Zij blijft open staan en is steeds blijer met het contact.

Samen met Marthe proberen ik er alles aan te doen om het leven van mijn moeder nog een andere wending te geven. Ze zit met 15 medicijnen per dag en een morfinepleister op haar rug, waar ze niet bij kan om eraf te halen op de gesloten afdeling van een verzorgingshuis in een bijna uitzichtloze situatie.

Wij zouden mijn moeder heel graag mee naar huis nemen en voor haar zorgen. Maar dat laat mijn vader niet toe. Wat goed is voor mijn moeder, wat zij zou willen, haar wordt niets gevraagd.

Er is blijkt steeds weer een groter geheel wat wij niet kunnen overzien. Alles heeft een reden, aan ons om daar iets van proberen te begrijpen en te voelen. Ik weet wel dat mijn bedoeling niet was om mijn moeder nooit meer te zien, dat ik dacht dat het advies van de therapeut te kunnen vertrouwen om ruimte te maken om mijn pijn en verdriet toe te kunnen laten en te helen. Maar toen het na 4 jaar helemaal niet de bedoeling bleek van de therapeut om mijn leven op te gaan bouwen en contact met mijn moeder te maken ben ik heel erg geschrokken en echt wakker geworden en gaan vechten om mijn leven een positieve wending te geven.

Ik ben naar mijn ouders gegaan en gaan praten en vertellen dat ik me als kind heel eenzaam heb gevoeld. Ik had in de 4 jaar dat ik geen contact had met mijn moeder wel contact met mijn vader. Maar toen ik met mijn moeder contact ging maken is mijn leven helemaal ten positieve gaan veranderen.

Ik dacht hoe kan ik nu een hekel hebben aan mijn moeder terwijl ik zelf een vrouw ben. Ik ben positief naar mijn moeder gaan kijken en positief naar mezelf, dat bleek hetzelfde, daar was geen verschil. Hoe fijner ik het contact met mijn moeder vond hoe mooier mijn leven werd.

Ik heb mijn moeder jaren de ruimte gegeven om de pijn te uiten van 4 jaar geen contact willen. Ook al lag de verantwoordelijkheid bij de therapeut, hij was er niet, dus lag die nu bij mij. Zo is het uiteindelijk ook, ik heb haar 4 jaar niet gezien en achteraf heeft alles zo moeten zijn.

Ik ben een heel diep patroon gaan doorbreken om mannen aandacht te geven en mannen alles beter zouden weten. Wat bijna onmogelijk lijkt, er zijn allerlei valkuilen, dat je als vrouw mannen nodig hebt, afhankelijk zou zijn, het zit allemaal heel diep in onszelf en in de maatschappij.

Mijn broer wilde al jaren geen contact en gebruikte mijn vader om tegen mij samen te spannen. Zonder dat ik het wist zat hij samen met zijn vrouw en mijn vader mij op te wachten om mij het zwijgen op te leggen over medicijnen, mijn moeder was er ook bij. Omdat het helemaal niet goed voelde, besloot ik in overleg met mijn moeder niet te gaan.

De dochter van mijn broer en schoonzus slikt al haar leven lang medicijnen voor haar schildklier die ze niet bleek te hebben of niet was gegroeid. Mijn broer heeft mij een keer gevraagd of ik vond dat als zijn dochter 18 jaar was, ze zelf zou mogen beslissen of ze daar mee door wil gaan. Ik heb gezegd natuurlijk, als zij alternatieven wil zoeken, mag ze dat doen. Ik zou ook willen weten of er andere mogelijkheden zijn. Blijkbaar was dat niet wat hij wilde horen. Ik hoorde van mijn vader dat mijn broer kwaad was op mij omdat ik gezegd zou hebben zijn dochter geen medicijnen mocht slikken. Maar dat is zijn eigen twijfel en is daar niet eerlijk over, dat wordt dan onterecht bij mij neergelegd. Hij is mij daarna nog meer gaan bestrijden met kritiek en agressie. Maar eigenlijk was dat altijd al zo en kwam het er nu meer uit.

Als 4-jarig meisje had ik gewacht met naar huis gaan op de kleuterschool, omdat mijn broer die toen 5 jaar was moest nablijven. Hij was zo kwaad dat ik gebleven was, dat daar al de kiem is gelegd voor angst en ik bijna mijn hele leven bang ben gebleven. Hij voelde zich betrappt en reageerde dat op mij af en dat patroon van je eigen frustraties en spanningen op anderen afreageren zit heel diep en bij mannen nog veel dieper.

Eigenlijk ben je alleen maar bang, want jouw goede bedoelingen worden verkeerd uitgelegd en je voelt je verlamd. Je kunt dan niet zeggen: 'Nou zo hoef je niet tegen mij te doen, dat jij straf hebt gekregen van de juffrouw is niet leuk, maar misschien terecht, dat weet ik niet, maar daar kun je gewoon over praten, dat hoef je niet op mij af te reageren'. Nee zo gaat dat niet, daar doe je jaren over om op dat punt te komen. Maar het is me wel altijd bijgebleven, het heeft diepe indruk gemaakt, ik begreep niet wat er gebeurde, wel dat ik pijn had en bang werd voor mijn broer.

We verliezen contact vanwege invloeden van buitenaf en de kunst is om die invloeden niet het contact te laten verstoren, maar we sterker worden in onze behoefte aan zingeving, diepgang, echtheid, jezelf zijn, aandacht hebben voor elkaar.

Het is een chaos en bedoelingen zijn niet altijd zichtbaar, soms heel verborgen. Om dat uit te zuiveren is een enorme weg, maar heel erg de moeite waard.

Op het moment dat mijn vader ook problemen had met mijn vraag om mijn moeder minder medicijnen te laten slikken vonden mijn vader en mijn broer elkaar en dacht mijn broer eindelijk geliefder te zijn dan ik bij mijn vader. Mijn broer 'bood aan' om te 'helpen' om mij het zwijgen op te leggen. Maar toen kwam ik niet en wie een kuil graaft voor de ander.... Het gaat vooral om de intentie waarmee je iets doet is het om te verbinden of om uit elkaar te drijven. Wat je zaait zal je oogsten, oorzaak en gevolg.

Ik had met mijn moeder overlegd en gezegd dat ik toch maar niet zou gaan, geen zin in een escalatie met twee wijkagenten, want ik dacht dat die er zou zitten. Mijn vader had in een mail geschreven dat hij goed contact had met de wijkagent en zich zou laten vergezellen door twee mensen als ik of mijn huisgenoten zouden komen. Ik besloot zonder iets te laten weten niet te gaan, nog nooit in mijn leven had ik dat gedaan.

Twee weken later hoor ik van mijn zogenaamd demente moeder dat mijn broer in coma ligt.

Een week later is mijn broer officieel overleden, 25 juli 2018. Is hij plotseling overleden, of was dat een logisch gevolg van zijn woede niet kunnen afreageren en zijn gevoelens zelf moeten dragen en dat niet willen? Heel opvallend was dat als mijn moeder vroeg wat er gebeurd was, ik steeds een zeker antwoord had: 'Het heeft alles te maken met de ruzie tussen mij en pappa'. Ik was zelf verbaasd hoe zeker ik dat zei. Het bleek te kloppen.

Mijn vader kon het drie maanden later niet meer voor zich houden. Toen ik zei dat er ook nog twee wijkagenten mij zaten op te wachten zei hij denigrerend: 'Hoe kom je daar nu bij', ik zei: 'Dat staat in je mail'. Hij stond op om de mail te halen, maar kon het niet meer voor zich houden en zei: 'Jan zat daar!' 'Wat', zei ik en begon te huilen. In een flits begreep ik dat alles wat ik gezegd en gevoeld had waar was geweest.

Samenwerken is de enige weg om patronen te doorbreken. Marthe, één van mijn twee huisgenoten is ook mee gaan helpen. Ik ben haar gaan helpen in 2003, in mijn praktijk voor haptonomie en muziek. Maar zij is mij ook gaan helpen ze was het leven wat ze had ook helemaal zat en was echt op zoek naar een ander leven. Dat is gebeurd, er is een bijzondere samenwerking gekomen. We wonen werken sinds 2006 met ons drieën. Marthe heeft mij altijd gestimuleerd om door te gaan. Net zoals ik dat bij haar heb gedaan. Wij helpen en inspireren elkaar enorm.

Bloemen die ik onderweg naar mijn moeder geplukt heb voor haar.

Dat blijkt heel zeldzaam dat vrouwen elkaar echt steunen en je als er een man bij is elkaar niet in de steek laten omdat een man aandacht wil. Bij elkaar blijven en samenwerken is de weg om dat patroon van anderen, vooral mannen, maar ook vrouwen die in dat patroon vastzitten, te bevestigen in een verkeerd patroon. Het naar de zin willen maken doorbreken, wordt iedereen beter van.

Dat jongens als vanzelfsprekend ruimte innemen en meisjes als vanzelf een stapje terugdoen, zit diep in onze maatschappij verweven.

Mijn vader en broer gaan door met het (voor mij) oude patroon van mijn moeder uitlachen en pijn mogen doen en omdat mijn vader in het verzorgingshuis waar mijn moeder zit de 1e contactpersoon is krijgt hij iedereen mee en achter zich. Maar liefde is altijd sterker, maar werkt op een andere manier.

Mijn moeder laat ook bij mijn vader heel langzaam, maar steeds duidelijker merken en zegt wat ze niet fijn vindt. Maar niemand, ik ook niet, had gedacht dat mijn moeder zich zo onvrij voelde bij mijn vader. Ze was naar buiten toe een veel vrijer iemand.

Ik weet door mijn eigen proces en nu dat meer samen komt met mijn moeder dat als je niet wordt gestimuleerd en geïnspireerd, je niet vrij kan komen. Het is geestdodend als je met mensen bent die niet bezig zijn met openheid, creativiteit en spontaniteit.

Iedereen heeft bevestiging nodig om tot bloei te kunnen komen.

Mijn moeder ging altijd door, deed haar dingen, was creatief, heel bijzonder, maar waardering en de juiste waardering heeft iedereen nodig. Het is heel belangrijk om liefde te geven aan degenen die liefde uitstralen.

liefs Leonoor